

Al Principat de Catalunya des del final del període franquista, els Governos que han presidit successivament la Generalitat han organitzat diverses campanyes per incentivar l'ús social de la llengua catalana.

Aquí a sota teniu la llista de les principals campanyes realitzades :

- [Encomana el català \(2009-2010\)](#)
- [Dóna corda al català \(2005-2007\)](#)
- [Tu ets mestre \(2003\)](#)
- [Depèn de vostè \(1985-1986\)](#)
- [El català, cosa de tots \(1982\)](#)

Aquestes campanyes van lligades a que, gràcies a les enquestes d'usos lingüístics, les autoritats s'han assabentat des de fa temps que més del 70 % de la població principatina catalanoparlant canvia de llengua quan una persona els parla en castellà en una conversa iniciada en català (submissió lingüística)

Per tant, l'objectiu principal d'aquestes campanyes és promoure el manteniment del català en contextos en què se sol canviar l'ús de la llengua (amb persones que no parlen català encara que l'entenguin, en contextos plurilingües, en àmbits amb dificultats d'ús de la llengua...), és a dir, sensibilitzar la població que parla habitualment català perquè no cedeixi a la facilitat i mantingui la llengua pertot arreu i en totes les circumstàncies.

A les nostres comarques septentrionals mai no hi ha hagut cap acció semblant a favor del català. Llavors, en una societat gairebé completament afrancesada, són molt poques les persones que passen el dia sencer expressant-se en llengua nostra. Aquestes persones valentes se saben mantenir en català tot i les nombroses circumstàncies adverses :

Els pot faltar vocabulari en aquesta llengua per culpa de l'ensenyament deficient que se'n fa a les escoles de la República Francesa.

Quan s'expressen en català, han de lluitar contra el comportament automàtic molt estès de passar al francès per un tres i no res i només guardar el català per uns contextos particulars molt reduïts.

Poden tenir por d'aparèixer com a anormals, originals, anticonformistes, maleducades o provocadores.

Els cal aguantar l'hostilitat i l'agressivitat que manifesten certs interlocutors sobretot els que ja s'han passat completament a l'altra llengua (la francesa) i que, com que reneguen del seu origen lingüístic, volen distanciar-se'n menyspreant el català.

Han de gestionar les situacions d'incomprensions i de malentesos que aquest manteniment en la nostra llengua pot provocar.

Han de prendre en compte les demandes permanents de traduir al francès paraules o frases senceres acabades de dir en català (amb monolingües francesos).

Pateixen sense vacil·lar unes acusacions d'integrisme i de falta d'obertura.

Responen amb calma les demandes d'explicació o de justificació per aquest manteniment volgut en la llengua no oficial de Catalunya Nord.

Accepten aïllar-se de tot una part de la població no catalanoparlant amb qui la comunicació és necessàriament difícil.

També han de conviure amb el no reconeixement oficial del català al territori francès, la seva poca visibilitat a l'espai públic i el baix prestigi social que té a les nostres comarques.

Sincerament penso que cal ser valent per poder resistir tots els entrebancs que la societat nord-catalana posa a les persones lingüísticament conscienciades que volen fer la vida en català. Al Principat i al País Valencià, per ajudar aquests militants de la llengua, es fan [tallers per aprendre a resistir a la submissió lingüística](#) i per poder mantenir-se serenament, constantment, en català.